

Volba

Dark ero fantasy

Harém

Láska

Pochybení

Simone Spicy

Sex

Zatracení chutná jako rozkoš

Zrada

Peklo má jména

Svést tě není problém...

Tři bratři

Neprobud se příliš pozdě!

Prokletí

Chtíč

Svést tě není problém...

Satan

Erotika

Mokosh

Nevyslovené touhy

Vášeň

Nezamiluj se...

Démoni

Hřích je energie

Neztrať se!

Dokonale **ZVRÁCENÍ**

Touha ničí duši, protože smilstvo je systém. Ne úchylka.

Dokonale ZVRÁCENÍ

Simone Spicy

Anotace

Vyhrát mrazivou Sibiř? Když jsou v balíčku zabaleni i tři neodolatelní démoni – už to zní jako dovolená snů.

Yelena a Victoria touží po úniku z prázdných životů, ale co se stane, když jejich touhy dostanou jména, tváře i moc?

Tři bratři, tři dary a tři způsoby, jak zlomit lidskou duši. Na hranici mezi rozkoší a zkázou, v místě, kde i stíny umí šeptat, je snadné propadnout hříchu.

Dotkni se hříchu a oni tě naučí, jak z něj už nikdy neodejít.

Brno, 2026

Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00 web: [http://www.solis-](http://www.solis-nakladatelstvi.cz)

[nakladatelstvi.cz](http://www.solis-nakladatelstvi.cz),

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 168. eknihu v edici SOLIS, první
elektronické vydání.

Autor © Simone Spicy

Korektura, redakce a sazba:

Andrea Divoková,

Kristýna Tichá, Sabina Novotná

Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či
jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

ISBN

978-80-88568-20-9 epub

978-80-88568-21-6 PDF

Playlist

FLORENCE + THE MACHINE – *SEVEN DEVILS*
AGNES OBEL – *FAMILIAR*
LORN – *ACID RAIN*
ZOLA JESUS – *EXHUMED*
WOODKID – *IRON*
BANKS – *WAITING GAME*
MISSIO – *EVERYBODY GETS HIGH*
SON LUX – *EASY*
THE WEEKND – *CALL OUT MY NAME*
CHASE HOLFELDER – *ANIMAL (DARK VERSION)*
SOFI TUKKER – *DRINKEE*
TWO FEET – *I FEEL LIKE I'M DROWNING*
ARTEY – *HARNESSING THE DARK*
BISHOP BRIGGS – *RIVER*
LORDE – *EVERYBODY WANTS TO RULE THE
WORLD (DARK COVER)*
SEVDALIZA – *HUMAN*
K.FLAY – *BLOOD IN THE CUT*
DOROTHY – *RAISE HELL*
PLAZA – *PERSONAL*
IC3PEAK – *TRASH*
IMAGINE DRAGONS – *DEMONS*
TAYLOR SWIFT – *LOVE STORY*

Prolog Minulost

BABIČKA ANNA

Labuť se lehce otrásla, když Victoria s Yelenou naházely zbytky posvátného chleba do vody.

„Babičko?“ zaškemrala Victorka a natáhla ručičku s amuletem.

„Ano, zlatíčko?“ usmála jsem se. Když na mě pohlédla skrze své zrzavé kudrlinky, srdce mi náhle sevřel stín starých příběhů.

„Můžu dát tu červenou nitku i panence Natasji? Aby ji taky chránila?“ Ta samozřejmě na naší procházce nesměla chybět. Vlázky měla téměř vyškubané a jedno očičko už nemrkalo, ale stejně to byla její nejmilejší hračka.

„Ne, zlatíčko. Ta nit je velmi vzácná. Kdysi ji náš rod naučila příst naše pra-pra... a spoustu pra-prababička Mokosh, zvaná Přadlena osudu. Jednou budete v téhle tradici pokračovat i vy. Každému děvčátku hned po narození navléknete nitku utkanou za úplňku z lidských osudů. Je to velmi mocný ochranný náramek.“

„Ale já bych chtěla ochránit i svoji panenku!“

„Ne, já dám plyšákovi tyhle korálky!“ zvolala tmavovláska Yelena, která chodila na procházky pravidelně s námi. „Jsou hezčí, tak ať se světu líbí.“ Vždycky byla marnivější, stejně jako její babička, moje dávná přítelkyně. Nosila jméno po Mokoshině pomocnici, Nedola. *Necht' je jí země lehká...* Ta malá mi ji tolik připomínala.

„Panenky si ochráníte samy. Tyhle amulety si ze zápěstí nikdy nesundávejte. Budou vás chránit před zlem a dají vám sílu v nouzi. Každá červená nit je vzkazem budoucím generacím,“ pohladila jsem je po vlasech.

„Jakým vzkazem?“ zeptala se Victorka nechápavě.

„Pamatuj si, kdo jsi. Nevyměňuj svou sílu za zlaté okovy,“ vydechla jsem slova samotné Mokosh. Větu, kterou nám po deset století vštěpovali do

hlavy naši předci. Vyprávět dětem legendy formou pohádky je vždycky snazší. Že ve Victorii koluje krev skutečné Přadleny, by mi dnes už nikdo neuvěřil. Mokoshina nástupkyně? *Kdo ví, třeba je i tohle jen pohádka.*

„Vyprávěj nám o ní...“ žadonila děvčátka.

„Byla to bohyně a ochránkyně nás žen, rodin a našeho řemesla. Přadlena Mokosh tkala nitě lidských životů společně se svými pomocnicemi Dolou a Nedolou. Novorozeným děvčátkům kladla náramek na levé zápěstí vždy za hluboké tmy a se speciálním zaklínadlem. Jen tak jsou dívky chráněny proti zlým duchům a smrti v kolébce. Nyní jsem už zřejmě poslední aktivní členkou Mokoshina řádu, který tohle pradávné vědění uchovává.“

„Vážně?“ přerušila mě nevěřičně Yelena, ale víc se věnovala kamínkům, které házela do vody. Victoria mě však poslouchala se zatajeným dechem.

„Samozřejmě, neber moje slova nadarmo. Vidiš tu labuť? Říká se, že na nás dodnes dohlíží právě v jejím těle, když pluje po nebeských mořích. Celkově tak Mokoshin amulet představuje propojení osudu, ženské síly a ochrany. Ten náramek v sobě nese všechno – náš osud, naši sílu i ochranu před tím, co přijde.“

„Moc nerozumím, jak může mít obyčejný náramek takovou sílu.“

„V říši Návu – to je slovanské podsvětí, místo mezi světem živých, kterému říkáme Jav, a světem mrtvých, tedy Pravem – tam střeží řád Veles, manžel samotné Mokosh. Vzkaz v červené niti je mocnější, než tušíte. Je to čistá duchovní síla –“

„Zase vykládáš nesmysly?“ Chtěla jsem příběh dovyprávět, ale z dálky mě užal známý hlas. *Procházka skončila.*

„Ráda bych jim to pověděla celé,“ zašeptala jsem spíš pro sebe.

„Je jednadvacáté století, mami. Věř mi, nejraději bych holkám tu nit sám přestříhl. Je to nehygienické a hnusné,“ prohlásil razantně můj syn Kamil, který si pro holky přišel.

„Mně se ten amulet líbí,“ hlesla Victoria, ale brzy utichla.

V tu chvíli se na vodě jemně zavlnila bílá labuť, jako by si nás pozorně prohlížela. Na okamžik natáhla krk k holčičkám a pak pomalu zamířila ke břehu. S lehkostí zvedla jedno křídlo a pohnula jím tak něžně, že červená

nitka na Victoriině zápěstí v zapadajícím slunci až nadpozemsky zazářila. Zůstaly jsme němě stát, okouzlené tou dokonalou siluetou.

Cítila jsem, že právě teď, na pomezí pohádky a skutečnosti, jsme naposledy spatřily znamení. Labuť se obrátila zpět na široou hladinu a její obraz se rozpíjel ve vodním zrcadle, dokud nám nezmizela z očí úplně.

Bohyně Mokosh nás opět vzala pod svá ochranná křídla. Tak jako kdysi, tak i dnes.

A já? Už jsem tohle téma víc neotevřela. Následná hádka s Kamilem mě prostě zablokovala.

Kapitola 1

Výhra? Nebo prokletí?

YELENA

„V noci nechod'te ven. Ztrácí se tam ženy.“

Strohá věta, šeptaná přes okraj umaštěné skleničky vodky mi rezonuje v uších. Místní opilec s rudým nosem a očima, které se sotva drží v důlcích, se na nás usmívá s výrazem, jako by právě nabízel lístky do zábavního parku, a s tónem zaseklé kočky na záchodě. Že v lese kolem našeho hotelu polyká ženský nějaká hladová jáma? *Blbec*. Určitě si z nás střílí.

Ale i kdyby ne... přiznejme si to narovinu. Stejně by nás to neodradilo. Naopak, v našem věku touží každá po sexy únosci.

Victoria mu věnuje pohled, který by zastavil i smečku vlků.

„No jasně, dědoušku, a určitě se ztrácejí rovnou do tvý postele, že?“ zavrčí. On se jen bezzubě zachechtá. *Vážně musíme pryč z tohohle bohem zapomenutého zapadákov v Rusku*. Netuším však, že právě tenhle dementní úsměv se mi večer připomene v hlavě jako zažloutlá fotka z polaroidu.

Co tu vůbec děláme? Vyhrát pobyt na Sibiři zní možná vtipně, ale když téměř celý život pracujete za kasou v supermarketu a vaše největší rebelie spočívá v tom, že škubete soutěžní obaly, jen abyste zvýšili šanci na výhru... pak je tohle vlastně malý zázrak.

V prvním momentě jsme byly plné nadšení, vyhrály jsme přece dovolenou. Kdo by tohle nechtěl, že? Jasně, i tentokrát jsme soutěžní kódy získávaly roztrháním asi padesáti obalů od křupek, ale kdo bude zkoumat svědomí, když na něj konečně sedla štěstěna? *Jsem prostě u zdroje*.

„Ty máš vždycky takovej čuch na průsery,“ poznamenala Victoria, když jsem držela v ruce výherní dopis a poskakovala po chodbě našeho rozpadlého paneláku s naspeedovaností připomínající vypití Red Bullu s absintem.

Odfouknu si ofinu a krátce se zamyslím.

„To není čuch, to je talent,“ házela jsem po ní brýle, které vyhrála při sbírání bodů z kečupů. Nosí je dodnes – takový růžový, plastový kýč se

třpytkami.

„Za chvíli už budeš vyhrávat i vlastní pohřeb, však si počkej,“ podotkne.

* * *

Jenže to už sedíme ve vlaku směřujícím někam za Ural, kolem nás ubíhala krajina, jakou by z fleku využili i hollywoodští filmaři do vymrzlé pohádky, a já měla neodbytný pocit, že něco visí v prostoru. Jde o jakési napětí, možná i chtíč a zcela určitě *vodka*.

Victoria měla na sobě kabát, který ulovila v kostymérně nějakého válečného filmu. No, není co závidět, já zas sehnala boty, co kloužou i na koberci. *Náladu nám nikdo nezkazí.*

Ve vlaku jsme seděly samy. Skřípání kolejí nás ukolébávalo do podivného stavu – něco mezi očekáváním, lehkým strachem a samozřejmě absencí jakéhokoliv mobilního signálu.

„Doufám, že tam bude někdo... zajímavý,“ zamumlá Victoria, zatímco se marně snaží naladit rádio.

„Myslíš nějakého „vraha s koženou maskou“, nebo spíš „mimozemského skřeta se šesti prsty“? Protože u toho druhého už mám seznam otázek,“ podotknu.

„Ne, spíš vojáky. Takové ty, co mají zakázáno mluvit o své práci. Zdobí je jizvy místo náušnic a vědí, jak zacházet třeba s nožem...“ zasní se a opře si hlavu o okno.

„Ty nehledáš chlapa, ale hledáš trauma.“

Směje se, ale oči jí zasvítí. *Jo, obě víme, co hledáme.* Něco, co nás zlomí, samozřejmě v dobrém slova smyslu. *Možná.*

„Teď vážně, myslíš, že tam budou nějakí muži?“ zeptá se Victoria naprosto bezelstně, jako by nešlo o přežívání v divočině, ale o výběr party na sobotní večer.

„Ne. Jen medvědi a duchové mrtvých žen. Ale třeba někdo z nich bude mít charisma,“ odpovím a pokračuju v zábavě, i když mi úplně do smíchu není.

Victoria je z nás ta krásnější, výmluvnější a bohužel i hlučnější. Celou dobu klepala nehty o rám kupé, hypnotizovala telefon, který už dávno ztratil signál, a vyprávěla, co všechno by chtěla dělat, až přijedeme. Její seznam

zahrnoval saunu, nějaké ruské chlapíky „s temnou minulostí“, a sex, samozřejmě na zvířecí kůži.

„A co ty, Yelena? Ty nechceš chlapa?“ naklonila se ke mně s výrazem, který používá, když mě chce dostat do rozpaků.

„Chci únosce. Temnýho, vysokýho, a s hlasem, co mě donutí svléct se jedním slovem.“ V duchu jsem si představila postavu v černém kabátě, prach na jeho botách a oči temnější než noc. *Ach.*

„Bože, ty jsi magor.“

„Já vím,“ usmála jsem se nevinně a opřela se o rám okna. Sibiřská pustina za sklem mi připomínala, že tohle není jen výlet. Je to začátek něčeho nového.

Když jsme dorazily, čekal nás hotel připomínající spíš kapli, ve které přebývá něco, co by ani papež nelitoval vykropit svěcenou vodou. Místo působilo jako po zombie apokalypse. Dřevo vrzalo, okna zakrývaly těžké závěsy, ze kterých by šla vyždímat stoletá historie, a uvnitř to páchlo potem, senem a zkaženými pirohy. *V našem století už je normální provonět místnost difusérem, ne?*

Dostávaly jsme se trochu do rozpaků, zdali nám výhru někdo nevyměnil za trest, protože na fotografiích dovolená vypadala stoprocentně jinak. Těšily jsme se na wellness, relaxaci a nekonečnou party.

Místo toho jsme výměnou za klíč dostaly právě tohle varování: „V noci nechoďte ven. Ztrácí se tam ženy.“

To si natiskli reklamu i v Polaroidu?

Jo, jasně, dvě nadržené jednadvacítky určitě zůstanou celou noc pod dekou a budou si číst Tolstého. Už teď vím, že tohle místo v nás probudí všechno, co jsme celý život držely pod pokličkou.

Možná to nebude bezpečné, ale kdo řekl, že chceme bezpečí?

„Mohlo mě napadnout, že na Sibiři zamrzne i hořící zápalka,“ brblám o chvíli později, už ubytovaná na pokoji, zatímco se třesu v ponožkách, které měly být „tepelně nepropustné“.

Lhali.

Victoria otevře okno s naléhavým výrazem: *Slyšíš to?*

„Co?“

„Úplný ticho. Nikde ani krok, rachot aut nebo štěkot psa. Jako by všechno venku čekalo, až zhasneme světlo.“

Přejede po mně mráz. Ne z chladu, ale z té představy. Nejsme tady samy.
Užijeme si to tady, prostě sauna, vířivka a dovolená.

Kapitola 2

Oči

YELENA

Narvala jsem do sebe příliš velké množství kávy a energetáků, takže mi nejde usnout. Zato Victoria spí, samozřejmě odpadla únavou z dlouhé cesty. Rudé vlasy jí ukrývají tvář, sluchátka má zastrčená hluboko do uší a mě tu nechává napospas samotě ve vedlejší místnosti, ze které jsme si udělaly provizorní jídelnu. Hlasitě tam tikají hodiny. Jsou staré, dřevěné, možná pamatují celé století. Každý jejich úder mě bodá mezi lopatky.

A pak... pak cosi podivně zavrže. Nejde o kroky, ale o nějaký pohyb, neumím to identifikovat. Pak zazní lehké škrábnutí po skle. *Snad vítr nebo větve.*

Zvednu se a jdu k oknu, i když vím, že to nemám dělat. Něco uvnitř mě šeptá *zůstaň*, ale moje nohy neposlouchají žádné varování.

Venku zahlédnu vysokou postavu. Nebo jde snad o nehybný stín? Nabývám pocit, že mě někdo pozoruje... *Vidím snad hořící oči?* Můj pohled přitáhne podivná záře. Vtahuje mě dovnitř, do sebe.

Ustoupím a srdce se mi rozbuší tak, že se leknu, abych neprobudila Victorii. Nepohne se ani poté, co klika dveří jemně cvakne. Ztuhnu, dveře se ale neotevřou. Jen ten zvuk zní, jako by dům dýchal, nebo se rozhodoval. *Pohltil, zničit, nebo jen dráždit?*

Zavřu oči, zadržím dech a vnímám jen tikot hodin. Pomalu se otočím zpět k posteli, kde Victoria stále leží zkroucená s nohama do klubíčka. Dělávala to už od dětství, vždy, když se bála. Dnes už samozřejmě tvrdí, že se nebojí ničeho.

Nechci ji budit a taky nechci vypadat, že jsem paranoidní. Jenže když si sednu zpátky na okraj postele, moje ruce se pořád třesou a ten podivný pocit... ten už nezmizí. Cosi je ve vzduchu, ale nejde o zápach, spíš zvláštní tlak.

Připadám si jak malá holka, která hraje schovávanou s něčím, co se nikdy nepočítalo, a pak uslyším znovu ten zvuk. Jemný zaklepání na okno.

Zalapám po dechu, ale s vervou jdu a zatáhnu za závěs. Udělám to rychle, snad abych mohla zlomit celé prokleté kouzlo.

Na skle objevím zvláštní otisk připomínající dlouhý prst sklouzávající směrem dolů. Působí to, jako by mě někdo chtěl políbit skrze sklo.

„To je jen hloupý vítr,“ zamumlám si sama pro sebe a vrátím se do postele. To, co si namlouvám, se rozplyne ve tmě, která je najednou těžší a hutnější.

Ve dveřích znovu cvakne klika, tentokrát silněji. Pak se zvuk opakuje, měkce a téměř neslyšně. Přesto vím, že tam někdo je. Nevidím nikoho, ale vnímám ho. Ano, *JEHO*.

Vrať se, řekne cosi v mojí hlavě, můj vlastní, racionální, zní však skoro hystericky. Jenže *ON* ten hlas záhadným způsobem přehluší ještě dřív, než promluví.

Vykročím do chodby, kolem mě se vine podivný chlad a vůně jehličí i ohně. Pak uvidím černý přízrak. Vysoká postava na konci chodby v temném kabátě má postoj, co říká, že o mně ví všechno. Stojí tam klidně, beze slova. Do očí mu sice nevidím, ale cítím je, vím, že mě intenzivně sleduje. Srdce se mi sevře mezi jeho pohledem a tichým voláním někde uvnitř mě. Jenže to volání není strach. *Jde o přání, které bych nahlas nevyslovila.*

„Kdo jste?“ vydechnu a srdce se mi rozbuší. Možná i doufám, že se mé nejzvrhlejší sny vyplní, i když jsem strachem téměř paralyzovaná. *Kdo by nesnil o sexy únosci.*

Neodpoví, ale udělá krok a pak další.

Zůstanu stát, ani vnitřně nepanikařím.

Když je tak blízko a cítím jeho dech, nedotkne se mě, jen se nakloní a zašeptá: „V noci nemáš být vzhůru, Yleno.“

Oslovil mě jménem? Zná ho? Jak?

Jeho věta zní jako pohlazení, cítím ho zevnitř, mezi žebry, až po páteři.

Udělám malý krok, ale zastavím se a jen zhluboka dýchám. Najednou mám pocit, že někdo stojí i za mnou. *To přece není možné...* Je tak blízko, že cítím jeho dech na krku, ale neotočím se.

Zamžourám očima a podívám se po postavě, kterou jsem viděla na konci chodby. *Ten stín tam stále je, tak kdo je za mnou?*

„*Neměla bys tady být,*“ probudí mě něco uvnitř.

„Chceš vědět, kdo jsem?“ zašeptá muž.

Jeho tón je hluboký, temný, ale ne hrubý. Působí, že mluví skrz sen, nebo pod vodou – prostě úplně jinak.

„Ne,“ odpovím, ale znám žádostivě. Volám mezi řádky *ANO, VEZMI SI MĚ*, aniž bych si to uvědomila.

„Chceš vědět, co v tobě je?“

„Ne –“

„Ale půjdeš dál.“

Cítím, jak se mi podlamují kolena, ale místo paniky se v mém těle něco mění. Objevuje se něco temného a přitom spícího, co jsem ani netušila, že se ve mně skrývá. Víím, že bych měla utéct. Vzbudit Victorii, nebo aspoň křičet. Jenže...

Zůstávám.

Nejen to. Udělám další krok k němu, protože už nechci být tou, co ráno snídá ovesnou kaši a směje se Victoriiným blbostem.

Něco ve mně se pohnulo. S každým krokem se ve mně probouzí touha, chtíč a vášně.

Vyjdu ven a bezduše pokračuju dál. Nohy mě zebou, ale nevadí mi ani jeden další krok. Najednou stojím na kraji lesa, kde končí svět lidí a začíná něco jiného, tichého, klouzavého a zároveň neskutečného.

Za zády mi světélkují okna vesnice. Jedno z nich je náš hotel a já cítím, že za záclonou mě navádí Victoria. Usmívá se, jemně a přitom dlouze. Mám najednou pocit, že kývla k pokynu: *JDI!*

Nevím proč, ale poslechnu. Les v noci není jen tmavší, je jiný – dýchá úplně jinak, slyší i nevyřčené. Nechává člověka projít a pak ho rovnou spolkne.

Najednou se přede mnou zjeví *ON*. Není jen iluze?

Oči mu svítí žářem zpod popela, a když mě pohladí pohledem, pokleknu.

Ne z donucení, ale protože chci...